

# เรื่องเล่าจาก ROCKWORTH ก็กับการเปิดตลาดที่เจนไน รัฐทมิฬนาฑู ประเทศอินเดีย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เรณู เหมือนจันทร์เขย : renuaor2517@gmail.com

อาจารย์ประจำหลักสูตรวิพัฒนธรรมศึกษา

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ทีมวิจัยโครงการ "การจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมในบริษัทข้ามชาติ: กรณีศึกษาบริษัทอินเดียในไทยและบริษัทไทยในอินเดีย" (Managing Cultural Diversity in the Multinational Cooperation: Case Studies of the Indian Companies in Thailand and the Thai Companies in India) มีกำหนดเดินทางมาเก็บข้อมูลที่เจนไน รัฐทมิฬนาฑู ตั้งแต่วันที่ 19-28 พฤษภาคม 2559 รวมการเดินทางทั้งหมด 10 วัน ทีมวิจัยได้เตรียมแนวคำถาม แบบสัมภาษณ์ จำนวน 50 ชุด รวมทั้งต้องเตรียมหาบุคคลสำหรับการทำสนทนากลุ่ม ในครั้งที่สอง (วันที่ 28 มิถุนายน - 7 กรกฎาคม 2559)

## ข้อมูลเกี่ยวกับทมิฬนาฑู

(จากดร.พรพิมล สุกันธวณิช สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองเจนไน)

รัฐทมิฬนาฑูเป็น 1 ใน 29 รัฐของอินเดีย มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ทางตอนใต้ของประเทศอินเดีย รัฐทมิฬนาฑูมีชื่อเสียงในฐานะที่เป็นแหล่งผลิตยานยนต์และการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ของอินเดีย โดยเมืองเจนไนซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐได้ชื่อว่าเป็น "Detroit of India" ในอดีตรัฐทมิฬนาฑูมีความสำคัญทั้งทางด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของอินเดีย โดยเป็นที่อยู่ของชาวดราวิเดียนและอารยธรรมของชาวดราวิเดียนมาแต่โบราณ ก่อนที่ชนเผ่าอารยันจะอพยพเข้ามายึดครองและตั้งถิ่นฐานในช่วงประมาณ 1,500 ปีก่อนคริสต์ศตวรรษ

## เมืองสำคัญในรัฐทมิฬนาฑู เช่น

1. **เมือง Coimbatore** เป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่ลำดับสามของรัฐทมิฬนาฑู และเป็นเมืองอุตสาหกรรมหลัก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมทอผ้า ทำให้ได้ชื่อว่าเป็น Textile Capital of South India หรือ Manchester of the South โดยในเขตเมือง Coimbatore มีวิสาหกิจขนาดใหญ่ กลาง และย่อม รวมกว่า 25,000 แห่ง นอกจากนี้ เมือง Coimbatore ยังถือเป็นแหล่งผลิตซอฟต์แวร์ที่ใหญ่ที่สุดอันดับสองของรัฐทมิฬนาฑูรองจากเมืองเจนไน โดยอุตสาหกรรม IT ส่วนมากตั้งอยู่ในเขต TIDEL Park รวมทั้งยังเป็นแหล่งผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ปิ่มน้ำ และอัญมณีด้วย

2. **เมือง Madurai** เป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุดลำดับสามของรัฐทมิฬนาฑู รองจากเมืองเจนไน และเมือง Coimbatore ในพื้นที่เขตเมือง Madurai เป็นส่วนใหญเป็นพื้นที่เกษตรกรรม มีการปลูกข้าว และฝ้ายเป็นหลัก นอกจากนี้ ยังมีการปลูกยางพารา และมีการตั้งอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องกับยางพารา เช่น อุตสาหกรรมผลิตถุงมือยาง พรหมยาง และชิ้นส่วนอุปกรณ์รถยนต์ที่ทำจากยางด้วย เมือง Madurai ได้รับการสนับสนุนให้เป็นเมืองรองลำดับสอง (Second Tier City) สำหรับอุตสาหกรรม IT และซอฟต์แวร์ด้วย

3. **เมือง Trichy** เป็นเมืองขนาดใหญ่ลำดับที่สี่ของรัฐทมิฬนาฑู ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเมืองเจนไน ในอดีต เมือง Trichy หรือ Tiruchirappalli ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งผลิตซีการ์และเครื่องปั้นน้ำมันที่สำคัญ ปัจจุบัน เป็นแหล่งผลิตเครื่องมือและเครื่องจักรด้านวิศวกรรมที่สำคัญของอินเดีย และเป็นแหล่งตัดและเจียรไนเพชรและอัญมณีที่สำคัญของรัฐทมิฬนาฑูด้วย

4. **เมือง Salem** เป็นเมืองใหญ่ที่มีประชากรมากเป็นลำดับห้าของรัฐทมิฬนาฑู และถือเป็นศูนย์กลางการผลิตสิ่งทอของรัฐทมิฬนาฑู โดยมีโรงงานปั่นและผลิตด้าย โรงทอ และโรงงานผลิตผ้าจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังเป็นแหล่งผลิตเหล็ก แป้ง และสาคร รวมทั้งมีแหล่งสินแร่อะลูมิเนียม (Bauxite) และแร่ Magnesite จำนวนมาก

## ข้อมูลพื้นฐานด้านเศรษฐกิจ

รัฐทมิฬนาฑูเป็นรัฐที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่ที่สุดเป็นลำดับสี่ของอินเดีย โดยผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐ (GSDP) มีมูลค่าเท่ากับร้อยละ 8.1 ของ GDP ของประเทศอินเดียในช่วงปี 2557-2558 หรือมีมูลค่ารวม 141.1 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีรายได้เฉลี่ยประชากรของรัฐอยู่ที่ 2,059.3 ดอลลาร์สหรัฐ ต่อปี ในช่วงปี 2557-2558 มูลค่าการลงทุนของรัฐทมิฬนาฑูมีรวม 159.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ถือเป็นมูลค่าสูงสุดลำดับที่หกของรัฐต่างๆ ในอินเดีย และมีมูลค่าของการลงทุนทางตรงของต่างประเทศ (FDI) สะสมตั้งแต่ปี 2543-2557 รวม 15.9 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

ทมิฬนาฑูมีชื่อเสียงในฐานะเป็นแหล่งผลิตของภาคอุตสาหกรรมที่หลากหลาย อาทิ อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน อุตสาหกรรมด้านวิศวกรรมสาขาต่างๆ อุตสาหกรรมยา อุตสาหกรรมเสื้อผ้าและสิ่งทอ อุตสาหกรรมเครื่องหนัง อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์และพลาสติก โดยรัฐทมิฬนาฑูได้ชื่อว่ามีจำนวนโรงงานและคนงานในภาคอุตสาหกรรมมากที่สุดในอินเดีย

ในภาคอุตสาหกรรมบริการ รัฐทมิฬนาฑูเป็นรัฐที่ส่งออกซอฟต์แวร์มากเป็นอันดับสองของอินเดียรองจากรัฐกรณาฏกะ โดยมีบุคลากรในภาค IT ประมาณ 375,000 คน นอกจากนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังสร้างรายได้ให้กับรัฐทมิฬนาฑู

จำนวนมาก โดยเป็นรัฐที่มีนักท่องเที่ยวอินเดียมาเยือนมากที่สุดเป็นอันดับสาม และมีนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศเดินทางมาเยือนมากเป็นลำดับสองของอินเดีย อีกทั้งเมืองเจนไนก็ยังเป็นศูนย์กลางด้านการเงินที่สำคัญของอินเดียตอนใต้ด้วย

รัฐทมิฬนาฑูมีท่าเรือหลัก 3 แห่ง และท่าเรือรองอีก 23 แห่ง รวมทั้งมีท่าอากาศยานรวม 7 แห่ง โดยจากวิสัยทัศน์ของรัฐทมิฬนาฑู (Vision 2023) รัฐบาลรัฐทมิฬนาฑูกำหนดให้มีการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 10 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของรัฐในปี 2558 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 11.5 ภายในปี 2562 รวมทั้งมีแผนที่จะพัฒนาระเบียงอุตสาหกรรม (Industrial Corridor) 2 แห่ง ได้แก่ ระเบียงอุตสาหกรรม Chennai-Bengaluru และ Madurai-Tuticorin ด้วย

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า รัฐทมิฬนาฑูมีความสำคัญกับประเทศอินเดียอย่างมาก เป็นเมืองใหญ่ที่มีทั้งภาคเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม รวมทั้งยังเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ และเป็นแหล่งแร่ธาตุที่สำคัญของอินเดีย เช่น ถ่านหินลิกไนต์ แร่ Vermiculite โกเมน (Garnet) แร่ธาตุโมลิบดีนัม (Molybdenum) ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีผลิตผลทางการเกษตรที่สำคัญ เช่น ข้าว ข้าวโพด ถั่วลิสง อ้อย ฯลฯ รัฐทมิฬนาฑูเป็นแหล่งผลิตข้าวมากที่สุดในอันดับสองของอินเดีย

กำหนดการวันแรกที่ทีมวิจัยต้องไปศึกษา เรียนรู้คือ บริษัท ROCKWORTH ตั้งอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม ทีมวิจัยได้พบปะ พูดคุย กับผู้บริหารของบริษัท จำนวน 3 ท่าน คือ

1. คุณชวคริต วรชวครีย์นันท์ President and Executive Director/ Senior Executive Vice President
2. คุณปภัทท์ ภูวเศรษฐ Vice President Manufacturing Technical Division
3. คุณวรรณษา สดากร Senior Manager



ผู้บริหารของบริษัท ROCKWORTH คุณชวคริต วรชวครีย์นันท์และคุณปภัทท์ ภูวเศรษฐ

ทั้งสามท่านเล่าว่า เริ่มแรกมีทีมคนไทยร่วมก่อการ จำนวน 6 ท่าน และชาวอินเดีย ถ้าใครสนใจประเทศอินเดีย ถ้าอยากมาก็มาเลย มาแล้วจะรู้ว่าควรจะทำอะไร ทำอย่างไร

คนไทยหลายคนยังมีทัศนคติที่ไม่ค่อยสวยงามกับประเทศนี้ ดั้งที่พอจะทราบเหตุผลกันบ้าง แต่ในทางกลับกัน ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม มีประชากรเกือบ 1,300 คน สำหรับเงินบาท รัฐมีพื้นที่นาข้าว มีประชากรประมาณ 90 ล้านคน มากกว่าประเทศไทย เนื่องจากว่าเป็นเมืองใหญ่ ประชากรจำนวนมาก แต่จำนวนประชากรไม่หนาแน่นเมื่อเทียบอัตราส่วนกับพื้นที่

ทำไมต้องเป็นอินเดีย เนื่องจากว่าบริษัทเริ่มให้ความสนใจกับตลาดต่างประเทศ และตลาดการค้าส่งออกก็อยู่ที่ตะวันออกกลาง และแอฟริกา ซึ่งอินเดียอยู่ระหว่างครึ่งทางตะวันออกกลางกับไทย

อินเดียเป็นประเทศที่คนไทยไม่ให้ความสำคัญ ไม่นิยมเดินทางมาประเทศอินเดีย แต่ทว่ารู้ไม่ว่าประเทศอินเดียมี potential ที่จะเจริญได้

โดยปี 2008 ได้หาพื้นที่ตั้งโรงงาน เลือกเงินบาท เป็นเมืองเกรด 2 (เกรด 1 มีเดลี บังกะลอร์ มุมไบ) โรงงานอยู่ใกล้ port อยู่ใกล้บริษัทแม่ (ไทย) สามารถเดินทางได้ภายใน 3 ชั่วโมง เริ่มแรกมีพนักงานประมาณ 50 คน เนื่องจากหน้าทวมบริษัทที่บางปะอินและนวนคร

ตอนนั้นเหลือ 6 คน ไม่ต้องการที่จะมาเป็นใหญ่ที่อินเดีย ต้องการให้คน local มาบริหาร งานแผนกใดพร้อมก็ส่งคนไทย กลับ และบริษัทต้องเป็น international มีหลายชนชาติ คือ ไทย

อินเดีย ฟิลิปปินส์ ออสเตรเลีย เป็นต้น ช่วงแรกของการทำงานก็ยังไม่พร้อม คน local ก็ยังไม่ชำนาญ ต้องมีการ training course และ productivity ก็ไม่สูง ซึ่ง background ของคนอินเดียส่วนมากปากกิดตีนถีบ ยากจนมาก หลายคนเห็นแก่ตัว เอาตัวเองเป็นหลัก ไม่สนใจคนอื่น แต่พออยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกัน ก็ต้อง "ปรับตัว" เข้าหากัน มีความเข้าใจกันมากขึ้น คนไทยต้องเป็นนักสอนที่ดี ต้องไม่เบื้อ เมื่อแก้ปัญหาคนได้จะเป็นผลดีทุกคนในบริษัท เป็น "ROCKWORTH Family" ไม่ได้ดูแลแค่คนงาน แต่ยังดูแลคนในครอบครัวของคนงาน (พ่อ แม่ ลูก เมีย) บริษัทจัด family day ให้พ่อ แม่ ลูกมาที่บริษัท ทำให้เห็นพวกเขาว่าคนในครอบครัวที่ทำงานนี้เขาทำอะไรกัน ทำงานอย่างไร นอกจากนี้เมื่อเขาจัดงานแต่งงาน งานศพก็ต้องไปร่วม เขาให้เกียรติเรา ถ้าไม่ไปก็เหมือนกับว่าเขาไม่สำคัญ

"ทำให้คนในบริษัทมีความผูกพันกับองค์กร มีความภาคภูมิใจกับการทำงานในบริษัท" ส่วนคนที่ไม่รักองค์กร ทำให้บริษัทเสื่อมเสีย เราต้องทำให้คนในบริษัทเป็นคนดีมากกว่าคนไม่ดี แล้วคนไม่ดีก็จะอยู่ไม่ได้ ก็จะต้องออกจากบริษัท

ได้ตั้งคำถามกับผู้บริหารว่า ตัดสินใจอยากหรือไม่กับการที่ต้องมาทำงานที่ประเทศอินเดีย?

คำตอบที่ได้จะคล้ายกันคือ เป็นโอกาสที่ได้ทำงานในต่างแดน ได้เจอผู้คนมากขึ้น ยิ่งโชคดีที่พอจะสื่อสารกันได้ ความเคยชินทำให้ฟังรู้เรื่อง ต้องปรับตัวให้เข้ากับคนท้องถิ่นให้ได้



ผู้บริหารให้ทีมวิจัยเยี่ยมชมโรงงาน ทำให้เห็นการทำงานร่วมกันระหว่างคนไทยและคนอินเดีย

อีกคำถามหนึ่งคือ ทำไมคนไทยไม่ยอมมาอินเดีย?

ที่ไม่มาเพราะครอบครัว ต้องแยกกันอยู่ บางคนมีลูกด้วยความไม่กล้าที่จะต้องพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ ถ้าจะผิดบ้างก็ให้อภัยกันได้

สิ่งที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างคนไทยและคนอินเดียคือ respect ถ้าเราบอกให้เขาทำ เขาก็ต้องทำตาม เมื่อเขาเห็นเราทำ เขาจะทำตาม เมื่อเจอปัญหา ก็ต้องหาต้นตอของปัญหา อย่าปล่อยให้ผ่านไป เพราะจะค้างคาใจ ตีตึงกัน ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความเท่าเทียมกัน

คุณสมบัติของคนไทยที่จะทำงานที่บริษัทนี้

หนึ่ง ต้องมีความอดทน

สอง ต้องขอบสอน ขอบแนะนำ

สาม รักองค์กร อยากเห็นองค์กรก้าวหน้า อยากเห็นความสำเร็จ

บทเรียนที่ได้จากบริษัท ROCKWORTH คือ ทำงานทุกอย่างด้วยประสบการณ์ เน้นการปฏิบัติจริง

**"เรียนให้รู้ คิดให้เป็น" จะวิ่งเร็วแค่ไหน ขึ้นอยู่กับ "คิดเป็น"**



ผู้เขียน :

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เรณู เหมือนจันทร์เชย : renuar2517@gmail.com

อาจารย์ประจำหลักสูตรวิพัฒนธรรมศึกษา

สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล

ที่มา :

เรื่องเล่าจากการเก็บข้อมูลภาคสนามอันเนื่องมาจากโครงการ "การจัดการความหลากหลายทางวัฒนธรรมในบริษัทข้ามชาติ: กรณีศึกษาบริษัทอินเดียในไทยและบริษัทไทยในอินเดีย" (Managing Cultural Diversity in the Multinational Cooperation: Case Studies of the Indian Companies in Thailand and the Thai Companies in India)

ได้รับทุนสนับสนุนจากเงินงบประมาณแผ่นดินประจำปี 2559